

LEICA IS (G)EEN CAMERA

Ik zit te wachten op Leica. Een paar dagen geleden wist ik niet dat Leica een voornaam is. Het is waarschijnlijk ook eerder een schuil- dan een voornaam. Leica is een escort die ik op een website heb gevonden.

Na een paar appjes hebben we afgesproken, om half tien in de avond. Het is kwart voor tien. Ik neem me voor niet te vragen waar ze blijft. Ik begin me langzaam te ergeren. De smoesjes die ze waarschijnlijk heeft om weg te blijven, kan ik zelf wel verzinnen.

Ik lees een mail van een collega, opnieuw en opnieuw.

Hij heeft in algemene zin iets over mijn werk gezegd, en wat hij zei, zette me aan tot denken. Ik vind het erg moeilijk om over mijn werk na te denken; het is net alsof je over de binnenkant van je hersenen na moet denken mét je eigen hersenen.

Zijn bezwaren tegen mijn werk rusten op twee pijlers: ik heb de neiging om op momenten dat het ertoe begint te doen ineens ergens anders over te gaan schrijven (zelf noem ik dat 'associatief schrijven') en ik kom nooit tot de kern. Misschien kom ik wel nooit tot de kern, omdat ik daar niet heen wil.

Deze collega vind ik een goede auteur, daarom neem ik hem volledig, of zo volledig mogelijk, serieus.

Het erge is, dat zijn bezwaren niet helemaal 'binnenkomen', hoe lang ik er ook over nadenk. Ik voel niet wat hem precies ergert of tegenstaat. Ik begrijp het wel, ik denk dat ik het wel be-

grijp. Ik moet de mensen, de lezers, iets geven. Ik moet met mijn tekst naar buiten, naar de lezer.

Mijn ingebakken wantrouwen tegenover lezers en mijn nog dieper ingebakken idee dat lezers zelf een beetje moeten puzzelen voor het geld dat ze aan een boek uitgeven, staan dat geven in de weg. Ik zie heus dat deze houding gebaseerd is op arrogantie en nog wat andere vaak negatief uitgelegde steekwoorden.

Het is al over tien en Leica blijft latent.

Ik snap mijn collega (die, dat komt daar nog eens bovenop, veel succesvoller is dan ik; hij schrijft boeken over de oorlog, dat wil zeggen: De Tweede Wereldoorlog) echt, heus, wel. In mijn Thomas Meerman-reeks draai ik zes delen om de hete brij heen. Ik wil elke keer schrijven over mijn dochters, die ik niet meer zie, en elke keer schrijf ik niet over mijn dochters.

Dat wringt. Niet schrijven over mensen die je niet ziet. Gelukkig heb ik het tijdens dit niet-schrijven over veel andere onderwerpen gehad. De pagina's staan niet leeg. De show is hoe dan ook doorgedaan.

Welnu: mijn naam is Chrétien Breukers. Ik ben als ik dit schrijf nog net zestig jaar oud. Ik heb een vriendin, ik zit op escort Leica te wachten én ik zie mijn dochters nu al meer dan tien jaar niet. Laten we met deze kern beginnen. Dit is de kern. Kernachtiger gaat het niet worden.

Ik heb nu al meer dan tien jaar het idee dat de tijd stilstaat, en dat mijn dochters en ik in bevroren toestand wachten op betere tijden. Ik vrees dat er weinig hoop is op verzoening.

Mijn huidige situatie is de kern en mijn situatie is altijd hetzelfde en toch steeds net iets anders.

Leica appt dat ze in Den Haag is en niet op tijd in Nijmegen zal zijn om mij te bezoeken. Kan ik overmorgen? Nee, ik kan over-

morgen niet, dan is mijn vriendin er en mijn vriendin weet op dit moment niet van het bestaan van Leica. Ik was van plan om mijn vriendin op de hoogte te brengen van het bestaan van een vrouw met een (schuil)naam die naar een camera verwijst ná Leica's bezoek.

Ik app Leica en vraag of ze nog een foto wil sturen. Ze stuurt een foto. Ik zie haar op een strand staan, de zee op de achtergrond, het is heel erg zonnig; Leica stuurt een (oude) vakantiefoto. Escorts komen nooit tot de kern van hun huidige uiterlijk. Ze liegen er graag een jaar of wat en tien kilo af.

Ik knipper met mijn ogen en ben in Praag. Het is mooi weer. Na het werk loop ik door het centrum, eerst even iets eten, ergens, dan even bij Vera op bezoek, Vera met haar zomerjurken; Vera aanraken en dan weer weg, met de metro naar huis, naar mijn flat, appen met de Russische vrouw die in vrouwen handelt, een vrouw bestellen, en alles is, ja, verzadigd, vol, goed. Zelfs de eenzaamheid is interessant en als een beeldhouwwerk te bestuderen.

Mijn collega schrijft onder meer dit (het gaat over de proloog van deze reeks, *Een nacht in De Oude Mol*¹):

Hier is de belofte van een vriendschap die op een nacht uit elkaar spat. Het kan helemaal mijn perceptie zijn, maar dat is wat ik verwachtte. Over die vriendschap wordt eigenlijk alleen verteld. We moeten maar aannemen dat die vriendschap bestaat, zelfs als het alleen in het hoofd van 'Chrétien Breukers' gebeurt.

Over Tijmen Monk vernemen we van alles, maar eigenlijk vooral uiterlijkheden, of in ieder geval: hoe mensen hem zien of zagen.

1 *Een nacht in De Oude Mol*, Uitgeverij Vleugels, 2026

Maar een treffende scène waarin je hem voor je ziet, zoals je die patiënten in je vorige boek voor je kunt zien, ik kwam hem niet tegen.

Van personage Breukers lezen we weliswaar hoe hij over van alles en nog wat lijkt te denken, over literatuur, maar eigenlijk is het onderwerp van deze Breukers (en van jou ook): de literaire wereld.

Uiteindelijk krijgen we niet wat we willen (en dat is het spel dat je speelt): een lange scène in de kelder van een boekhandel waar twee vrienden zich tot elkaar en tot de literatuur bekennen en vervolgens botsen, ruzie krijgen, of wat dan ook. Het gaat er wel over, maar we zien het niet. Ik zou denken: en nu dit ambachtelijk gaan uitwerken, van uur tot uur.

Dat wegblijven van waar het voor mij om zou gaan, hangt natuurlijk samen met de opvattingen van de verteller, er staat geloof ik dat het 'makkelijk' zou zijn (en ook onoprecht) om zo'n avond te reconstrueren. Het zij zo, maar als het was gebeurd, dan zou de schrijver met de billen bloot hebben moeten gaan, net als Meerman dat zou hebben moeten.

Ik herinner me mijn eerste bordeelbezoek. Ik heb het ook beschreven, in *En in de nacht een riem*². Het was, op een bepaalde manier, mooi. Het was misschien niet bevrijdend, en toch opende dat eerste bezoek een nieuwe wereld, een wereld die ik eerder niet kende en die ik vaker wilde (gaan) bezoeken.

De vrouw die ik betaalde om mijn eerste bezoek (ik noem het maar zo) op te luisteren, was mooi. Misschien had ik beter iemand anders kunnen treffen, een minder mooi iemand. Mijn verwachting bij bordeelbezoek is vanaf die eerste keer op deze eerste vrouw afgesteld. Ik hoop nog steeds dat als ik een peeska-mer inloop, ze daar zit, dezelfde vrouw, net zo mooi, helemaal niks veranderd.

2 *En in de nacht een riem*, Uitgeverij Oevers, 1999 en Uitgeverij Vleugels (herziene versie), 2023